Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 17. januarja 2013*

„Varstvo potrošnikov — Nepoštene poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu — Ureditev države članice, ki določa predhodno dovoljenje za napoved razprodaj“

V zadevi C-206/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Oberster Gerichtshof (Avstrija) z odločbo z dne 12. aprila 2011, ki je prispela na Sodišče 2. maja 2011, v postopku

Georg Köck

proti

Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, M. Ilešič, E. Levits, J.-J. Kasel in M. Safjan, (poročevalec), sodniki,

generalna pravobranilka: V. Trstenjak,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 21. junija 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za M. Köcka E. Kroker, odvetnik,

— za Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb M. Prunbauer, odvetnica,

— za avstrijsko vlado A. Posch in G. Kunnert, agenta,

— za belgijsko vlado T. Materne in J.-C. Halleux, agenta,

— za Evropsko komisijo M. Owsiany-Hornung in S. Grünheid, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 6. septembra 2012

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 3(1) in 5(5) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) (UL L 149, str. 22, v nadaljevanju: Direktiva).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med G. Köckom in Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb (zveza za varstvo proti nelojalni konkurenci), ker je tožeča stranka v postopku v glavni stvari napovedala „popolno razprodajo“ svojih proizvodov in s tem povezana znižanja cen, ne da bi prej pridobila potrebno dovoljenje.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodni izjavi 8 in 17 Direktive določata:

„(8) Ta direktiva neposredno ščiti ekonomske interese potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami podjetij v razmerju do potrošnikov. Na ta način posredno ščiti tudi podjetja, ki poslujejo zakonito, pred njihovimi konkurenti, ki ne upoštevajo pravil te direktive, in tako na področjih, ki jih ureja ta direktiva, zagotavlja pošteno konkurenco. […]

[…]

(17) Zaželeno je, da se za zagotovitev večje pravne varnosti opredelijo poslovne prakse, ki veljajo v vseh okoliščinah za nepoštene. Priloga I vsebuje torej izčrpen seznam vseh takšnih praks. To so edine poslovne prakse, ki lahko veljajo za nepoštene, ne da bi bila potrebna ocena posameznih primerov na podlagi določb iz členov od 5 do 9. Seznam se lahko spremeni le s pregledom Direktive.“

4 Člen 1 Direktive določa:

„Namen te direktive je prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga in doseči visoko raven varstva potrošnikov s približevanjem zakonov in drugih predpisov držav članic o nepoštenih poslovnih praksah, ki škodijo ekonomskim interesom potrošnikov.“

5 Člen 2 Direktive določa:

„V tej direktivi:

[…]

d) ‚poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov‘ (v nadaljevanju: tudi ‚poslovne prakse‘) pomenijo vsako dejanje, opustitev, ravnanje, razlago ali tržne komunikacije, vključno z oglaševanjem in trženjem, s strani trgovca, neposredno povezano s promocijo, prodajo ali dobavo izdelka potrošnikom;

e) ‚bistveno izkrivljati ekonomsko obnašanje potrošnikov' pomeni uporabiti poslovno prakso z namenom znatno zmanjšati potrošnikovo sposobnost sprejeti odločitev ob poznavanju vseh pomembnih dejstev in tako povzročiti, da potrošnik sprejme odločitev o poslu, ki je drugače ne bi sprejel;

[…]

k) ‚odločitev o poslu' pomeni vsako odločitev, ne glede na to ali se potrošnik odloči za dejanje ali opustitev dejanja, ki jo sprejme potrošnik v zvezi s tem, ali izdelek kupiti ali ne, kako in pod kakšnimi pogoji, ali zanj plačati v celoti ali deloma, ga obdržati ali z njim nadalje razpolagati, ali v zvezi z izdelkom uveljavljati katero izmed pogodbenih pravic;

[…]“

6 Člen 3 Direktive določa:

„1. Ta direktiva se uporablja za nepoštene poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov, kakor je določeno v členu 5, pred, med in po poslovni transakciji v zvezi z nekim izdelkom.

2. Ta direktiva ne posega v pogodbeno pravo in zlasti ne posega v predpise o veljavnosti, sklenitvi ali učinkih pogodb.

[…]“

7 Člen 5 Direktive določa:

„1. Nepoštene poslovne prakse so prepovedane.

2. Poslovna praksa je nepoštena, če:

a) nasprotuje zahtevam poklicne skrbnosti,

in

b) v zvezi z izdelkom bistveno izkrivlja ali bi lahko izkrivljala ekonomsko obnašanje povprečnega potrošnika, ki ga izdelek doseže ali je nanj usmerjen, ali obnašanje povprečnega člana skupine, če je poslovna praksa usmerjena na določeno skupino potrošnikov.

3. Poslovne prakse, ki bi lahko povzročile bistveno izkrivljanje ekonomskega obnašanja samo ene od jasno določljivih skupin potrošnikov, ki so zaradi telesne ali duševne hibe, starosti ali lahkovernosti še posebej dovzetni za določeno poslovno prakso ali za izdelek, na katerega se slednja nanaša, na način, ki ga trgovec lahko razumno predvidi, se ocenijo z vidika povprečnega člana navedene skupine. To ne vpliva na običajno in zakonito oglaševalsko prakso, za katero so značilna pretiravanja ali trditve, ki naj se ne bi razumele dobesedno.

4. Zlasti so nepoštene tiste poslovne prakse, ki so:

a) zavajajoče, kakor je določeno v členih 6 in 7,

ali

b) agresivne, kakor je določeno v členih 8 in 9.

5. Priloga I vsebuje seznam poslovnih praks, ki se v vseh okoliščinah štejejo za nepoštene. V vseh državah članicah se uporablja isti enotni seznam, ki se lahko spremeni samo s pregledom te direktive.“

8 Člen 11 Direktive določa:

„1. Države članice zagotovijo, da so v interesu potrošnikov z namenom uveljavitve skladnosti z določbami te direktive na voljo ustrezna in učinkovita sredstva za boj proti nepoštenim poslovnim praksam.

Taka sredstva vključujejo predpise, po katerih osebe ali organizacije, ki imajo po nacionalnem pravu upravičen interes za boj proti nepoštenim poslovnim praksam, vključno s konkurenti, lahko:

a) sprožijo sodni postopek proti takim nepoštenim poslovnim praksam;

in/ali

b) prijavijo take nepoštene poslovne prakse upravnemu organu, ki odloča o pritožbah ali sproži ustrezne sodne postopke.

Odločitev za eno od teh možnosti in odločitev o tem, ali sodiščem oz. upravnim organom dopustiti, da zahtevajo predhodno zatekanje k drugim predvidenim načinom obravnavanja pritožb […] je prepuščena državam članicam. Te možnosti so na razpolago ne glede na to, ali so prizadeti potrošniki na ozemlju države članice, v kateri se nahaja trgovec, ali v drugi državi članici.

[…]

2. V skladu s predpisi iz odstavka 1 države članice prenesejo na sodišča ali upravne organe pooblastila, ki jim v primerih, kjer ocenijo take ukrepe za potrebne, ob upoštevanju vseh interesov in zlasti javnega interesa omogočajo:

a) odreditev prenehanja ali uvedbo ustreznih sodnih postopkov za odreditev prenehanja nepoštenih poslovnih praks;

ali

b) če se nepoštene poslovne prakse še ne izvajajo, vendar so tik pred izvedbo, odreditev prepovedi prakse ali uvedbo ustreznih sodnih postopkov, s katerimi se odredi prepoved take prakse,

tudi če ni dokazov o dejanski izgubi ali škodi ali o naklepu ali malomarnosti trgovca.

Države članice prav tako predvidijo, da se ukrepi iz prvega pododstavka sprejmejo po hitrem postopku, in sicer z:

— začasnim učinkom, ali

— dokončnim učinkom,

ob tem, da je izbira med navedenima možnostma prepuščena državam članicam.

Da bi odstranili trajne učinke nepoštenih poslovnih praks, katerih prenehanje je bilo odrejeno z dokončno odločitvijo, lahko države članice nadalje podelijo sodiščem ali upravnim organom pooblastila:

a) da zahtevajo celotno ali delno objavo te odločitve in to v obliki, ki se jim zdi primerna,

b) da poleg tega zahtevajo objavo popravka.

3. Upravni organi iz odstavka 1 morajo:

a) biti sestavljeni tako, da ni dvoma v njihovo nepristranskost;

b) pri odločanju o pritožbah imeti ustrezna pooblastila za učinkovito spremljanje in zagotovitev upoštevanja svojih odločitev;

c) načeloma navesti razloge za svoje odločitve.

Če pooblastila iz odstavka 2 izvaja izključno upravni organ, mora vedno navesti razloge za svoje odločitve. Nadalje je treba v takem primeru predvideti postopke sodnega nadzora nad nepravilnim ali nerazumnim izvajanjem pooblastil oz. nepravilno ali nerazumno opustitvijo izvajanja pooblastil upravnega organa.“

9 Člen 13 Direktive določa:

„Države članice določijo kazni za kršitve nacionalnih predpisov, sprejetih za uporabo te direktive, in sprejmejo vse ukrepe, potrebne za zagotovitev, da se izvršujejo. Te kazni morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračalne.“

10 V Prilogi I k Direktivi so navedene poslovne prakse, ki v vseh okoliščinah veljajo za nepoštene, med drugim:

„[…]

(4) Trditi, da je bil trgovec (vključno z njegovimi poslovnimi praksami) ali izdelek potrjen, odobren ali dovoljen s strani javnega ali zasebnega organa, čeprav to ni res, ali to zatrjevati brez upoštevanja pogojev potrditve, odobritve ali dovoljenja.

[…]

(7) Lažno zatrjevati, da bo izdelek na voljo samo za omejeno obdobje ali da bo na voljo pod posebnimi pogoji samo za omejeno obdobje, z namenom potrošnika napeljati k takojšnji odločitvi in ga prikrajšati za možnost ali čas, da bi sprejel odločitev ob poznavanju vseh pomembnih dejstev.

[…]

(15) Trditi, da bo trgovec v kratkem prenehal z dejavnostjo ali preselil poslovne prostore, čeprav tega ne namerava storiti.

[…]“

Avstrijsko pravo

11 V skladu s členom 33a zakona o preprečevanju nelojalne konkurence (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb) v različici, ki se uporabi za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: UWG), velja:

„(1) Napoved razprodaje v smislu tega zveznega zakona pomeni vse javne objave ali sporočila, namenjena večjemu krogu oseb, iz katerih je mogoče sklepati na namen, da se blago v večjih količinah pospešeno prodaja na drobno, in ki so hkrati primerni za ustvarjanje vtisa, da je trgovec zaradi posebnih okoliščin prisiljen pospeševati prodajo, zaradi česar svoje blago ponuja po izredno ugodnih pogojih ali cenah. […]

(2) Določbe členov od 33a do 33e pa se ne uporabljajo za objave ali sporočila o sezonskih razprodajah, sezonskih odprodajah blaga, inventurnih razprodajah in podobnem in o običajnih posebnih razprodajah, ki so na splošno značilne za to panogo in za neki letni čas (npr. ‚beli teden', ‚teden plaščev').

(3) Navedeno ne velja za točko 7 priloge."

12 V točki 7 priloge k temu zakonu je brez sprememb povzeta točka 7 Priloge I k Direktivi.

13 Člen 33b UWG določa:

„Napoved razprodaje je dopustna samo na podlagi dovoljenja okrajnega upravnega organa, pristojnega glede na kraj razprodaje. Prošnja za izdajo dovoljenja se vloži pisno in mora vsebovati te podatke:

1. količina, kakovost in cena blaga, ki se prodaja;

2. natančna navedba kraja razprodaje;

3. obdobje, v katerem bo potekala razprodaja;

4. razlogi za razprodajo, na primer smrt podjetnika, prenehanje opravljanja dejavnosti ali opustitev kake vrste blaga, preselitev dejavnosti, elementarne nesreče in podobno;

[…]"

14 Člen 33c UWG določa:

„(1) Okrajni upravni organ mora pred sprejetjem odločitve o prošnji pozvati deželno trgovsko zbornico, ki je pristojna glede na kraj razprodaje, da v roku dveh tednov poda mnenje.

(2) Okrajni upravni organ mora o prošnji odločiti v roku enega meseca od njene vložitve.

(3) Dovoljenje se ne izda, če niso podani razlogi v smislu člena 33b, točka 4, ali če se prodaja ne napoveduje za neprekinjeno obdobje. Dovoljenje se prav tako ne izda, če se prodaja izvaja v obdobju od začetka predzadnjega tedna pred veliko nočjo do binkošti, od 15. novembra do božiča ali naj bi trajala dlje kot pol leta, razen če gre za smrt trgovca, elementarno nesrečo ali druge prav tako upoštevne primere. Če se dejavnost še ne opravlja polna tri leta, se dovoljenje izda samo ob smrti trgovca, elementarni nesreči ali v drugih prav tako upoštevnih primerih.

[…]"

15 Člen 33d UWG določa:

„(1) Vsaka napoved razprodaje mora vsebovati razloge za pospešeno prodajo, obdobje izvajanja razprodaje in splošen opis blaga, ki je namenjeno prodaji. Ti podatki morajo biti skladni z odločbo o izdaji dovoljenja.

(2) Po poteku obdobja prodaje, navedenega v odločbi o izdaji dovoljenja, je treba opustiti vsako napoved razprodaje.

(3) Med obdobjem prodaje, navedenim v odločbi o izdaji dovoljenja, je prodaja blaga, navedenega v napovedi, dopustna samo v količinah, navedenih v odločbi o izdaji dovoljenja. Vsaka nadaljnja oskrba s tovrstnim blagom je prepovedana.

[…]“

16 Člen 34(3) UWG določa:

„Od tistega, ki krši določbe tega pododdelka, se lahko ne glede na kazenski pregon zahteva opustitev in v primeru krivde povračilo škode. Zahtevek se lahko uveljavlja samo po redni sodni poti. […]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

17 G. Köck, podjetnik s sedežem v Innsbrucku (Avstrija), je v časopisu napovedal „popolno razprodajo“ blaga v svojem trgovskem lokalu, poleg tega pa jo je pred njim oglaševal s plakatnimi stojali in nalepkami na izložbenem oknu. Poleg izraza „popolna razprodaja“ je uporabljal tudi izraze, kot so „vse mora ven“ in „do minus 90 %“. G. Köck ni pridobil dovoljenja okrajnega upravnega organa (Bezirksverwaltungsbehörde) za napoved razprodaje.

18 Glede na to, da je bila napoved G. Köcka „napoved razprodaje“ v smislu nacionalne zakonodaje ter so bile z njo kršene določbe člena 33a in naslednjih UWG, ker zanjo ni bilo predhodno pridobljeno potrebno dovoljenje, je Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb pri Landesgericht Innsbruck vložila opustitveno tožbo in tožbo za objavo sodne odločbe.

19 Ker je bila ta tožba zavrnjena, je Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb vložila pritožbo pri Oberlandesgericht Innsbruck. To sodišče je izdalo začasno odredbo, s katero je ugodilo zahtevi pritožnice.

20 G. Köck je zoper sklep Oberlandesgericht Innsbruck vložil pritožbo (Revisionsrekurs) pri predložitvenem sodišču.

21 Po eni strani se, kot je razvidno iz predložitvenega sklepa, sodni postopek v sporu o glavni stvari nanaša samo na vprašanje, ali ima G. Köck dovoljenje pristojnega upravnega organa. V okviru tega postopka bi bil nadzor nepoštenosti poslovne prakse s sodnih organov prenesen na upravne organe, ne da bi se presojalo, ali je ta praksa nepoštena „v vseh okoliščinah“ glede na člen 5(5) te direktive.

22 Po drugi strani predložitveno sodišče ne izključuje, da bi se v skladu z Direktivo sodna prepoved poslovne prakse lahko štela za dopustna le ob predpostavki, da so bile v sami odločbi upravnega organa v zvezi s tem upoštevane zahteve iz Direktive.

23 Ker je Oberster Gerichtshof menilo, da je rešitev spora o glavni stvari odvisna od razlage določb Direktive, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali člena 3(1) in 5(5) Direktive ali njene druge določbe nasprotujejo nacionalni ureditvi, v skladu s katero je napoved razprodaje brez dovoljenja pristojnega upravnega organa nedopustna in jo je zato treba v sodnem postopku prepovedati, ne da bi moralo sodišče v tem postopku preveriti, ali je ta poslovna praksa zavajajoča, agresivna ali drugače nepoštena?“

Vprašanje za predhodno odločanje

24 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba Direktivo razlagati tako, da nasprotuje temu, da nacionalno sodišče odredi prenehanje poslovne prakse samo zato, ker zanjo ni bilo pridobljeno predhodno dovoljenje pristojnega organa, ne da bi sámo preučilo nepoštenost te prakse.

25 Za odgovor na to vprašanje je primarno treba ugotoviti, ali poslovna praksa, kot je napoved razprodaje, določena v členu 33a(1) UWG, pomeni „poslovno prakso“ v smislu člena 2(d) Direktive in je zato predmet v njej določenih pravil.

26 V zvezi s tem je treba navesti, da je v členu 2(d) Direktive pojem „poslovna praksa“ zelo široko opredeljen kot „vsako dejanje, opustitev, ravnanje, razlaga [predstavitev] ali tržne komunikacije, vključno z oglaševanjem in trženjem, s strani trgovca, neposredno povezano s promocijo, prodajo ali dobavo izdelka potrošnikom“ (sodba z dne 9. novembra 2010 v zadevi Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C-540/08, ZOdl., str. I-10909, točka 17).

27 Oglaševalski ukrepi, kot so ti v postopku v glavni stvari, ki se nanašajo na prodajo blaga potrošnikom pod ugodnimi pogoji ali po ugodnih cenah, so nedvomno del poslovne strategije gospodarskega subjekta in so neposredno namenjene spodbujanju in pospeševanju prodaje njegovega blaga. Torej so „poslovne prakse“ v smislu člena 2(d) Direktive in zato spadajo na njeno stvarno področje uporabe.

28 Po tej ugotovitvi je treba preučiti, ali nacionalne določbe, kot sta člena 33b in 34(3) UWG, spadajo na področje uporabe Direktive, glede na cilje, ki jim ta sledi.

29 V zvezi s tem je treba navesti, da je Sodišče v skladu z uvodno izjavo 8 Direktive že presodilo, da Direktiva „ščiti ekonomske interese potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami podjetij v razmerju do potrošnikov“ in zagotavlja, tako kot to določa zlasti člen 1 Direktive „visoko raven varstva potrošnikov s približevanjem zakonov in drugih predpisov držav članic o nepoštenih poslovnih praksah, ki škodijo ekonomskim interesom potrošnikov“ (sklep z dne 4. oktobra 2012 v zadevi Pelckmans Turnhout, C-559/11, še neobjavljen v ZOdl., točka 19 in navedena sodna praksa).

30 Kot je razvidno iz uvodne izjave 6 Direktive, so s področja njene uporabe izključene le nacionalne zakonodaje o nepoštenih poslovnih praksah, ki škodijo „samo“ ekonomskim interesom konkurentov ali zadevajo poslovanje med trgovci (zgoraj navedena sodba Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, točka 21).

31 V zadevi v glavni stvari je, kot navaja predložitveno sodišče, „napoved razprodaje“ v smislu člena 33a(1) UWG, ki se uporabi v sporu o glavni stvari, poslovna praksa v smislu Direktive. Predložitveno sodišče tudi implicitno priznava, kot je navedla generalna pravobranilka v točki 38 sklepnih predlogov, da je namen te določbe varstvo potrošnikov, ne pa izključno konkurentov in drugih udeležencev na trgu.

32 Člen 33b UWG poleg tega določa, da je napoved razprodaje dovoljena, samo če je bilo prej pridobljeno potrebno upravno dovoljenje. V njem so tudi našteti podatki, ki jih mora vsebovati prošnja za dovoljenje. Člen 34(3) tega zakona pa določa, da lahko vsakršna kršitev členov od 33a do 33d UWG vodi do opustitvene tožbe in v primeru krivde do odškodninske tožbe.

33 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da nacionalne določbe, kot sta člena 33b in 34(3) v povezavi s členom 33a(1) UWG, ki ob zagroženih sankcijah prepovedujejo nedovoljeno poslovno prakso, pomenijo sredstva za boj proti nepoštenim poslovnim praksam v interesu potrošnikov in zato spadajo na področje uporabe te direktive.

34 Glede na to je treba preveriti, ali Direktiva nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari.

35 V skladu z ustaljeno sodno prakso lahko na podlagi nacionalne ureditve veljajo za nepoštene samo poslovne prakse iz Priloge I k Direktivi, ne da bi bila potrebna ocena posameznih primerov na podlagi členov od 5 do 9 Direktive. Zato se lahko poslovna praksa, ki ni navedena v tej prilogi, šteje za nepošteno samo po preizkusu nepoštenosti v skladu z merili iz členov od 5 do 9 (glej v tem smislu sodbo z dne 14. januarja 2010 v zadevi Plus Warenhandelsgesellschaft, C-304/08, ZOdl., str. I-217, točke od 41 do 45, in zgoraj navedeno sodbo Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, točke od 30 do 34).

36 Poslovne prakse v obliki napovedi razprodaje, kakor jo določa člen 33a(1) UWG, ki jo izvede trgovec, ki za to nima predhodnega dovoljenja pristojnega organa, kot takšne ni mogoče uvrščati med prakse, ki so navedene v Prilogi I k Direktivi.

37 Med praksami, naštetimi v tej prilogi, ki v vseh okoliščinah veljajo za nepoštene, je treba opredeliti tiste, ki so v okoliščinah v glavni stvari morda upoštevne in na katere se v postopku pred Sodiščem sklicujejo stranke.

38 V točki 4 te priloge je navedena praksa „[t]rditi, da je bil trgovec (vključno z njegovimi poslovnimi praksami) ali izdelek potrjen, odobren ali dovoljen s strani javnega ali zasebnega organa, čeprav to ni res, ali to zatrjevati brez upoštevanja pogojev potrditve, odobritve ali dovoljenja“.

39 Navedena točka ne določa splošne prepovedi poslovnih praks, ki jih pristojni organi niso dovolili. Nasprotno, določa specifične primere, v katerih – kot je navedla generalna pravobranilka v točki 93 sklepnih predlogov – ureditev, ki se uporabi, uvaja neke zahteve, zlasti glede kakovosti trgovca ali njegovih proizvodov in v zvezi s tem določa ureditev o soglasju, odobritvi ali dovoljenju.

40 Tudi točka 7 Priloge I k Direktivi se ne more nanašati na napoved razprodaje, za katero prej ni bilo pridobljeno potrebno dovoljenje, in se ne more šteti za zavajajočo izjavo, ki potrošnike pusti v prepričanju, „da bo izdelek na voljo samo za omejeno obdobje ali da bo na voljo pod posebnimi pogoji samo za omejeno obdobje, z namenom potrošnika napeljati k takojšnji odločitvi in ga prikrajšati za možnost ali čas, da bi sprejel odločitev ob poznavanju vseh pomembnih dejstev“.

41 Prav tako se v sporu o glavni stvari ne uporabi točka 15 te priloge. Ta točka se nanaša na prakso trjenja, „da bo trgovec v kratkem prenehal z dejavnostjo ali preselil poslovne prostore, čeprav tega ne namerava storiti“. Vendar v zadevi v glavni stvari ne gre za prakso, kot je opredeljena v točki 15, temveč za poslovno prakso, ki se izvaja brez predhodnega dovoljenja pristojnega organa.

42 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da napovedi razprodaje iz člena 33a(1) UWG, ki jo izvede trgovec, ki za to nima predhodnega dovoljenja pristojnega organa, ni mogoče šteti za nepošteno v vseh okoliščinah, če ni navedena v Prilogi I k Direktivi.

43 V teh okoliščinah je treba presoditi, ali nacionalna ureditev, določena v točki 33 te sodbe, ni v nasprotju z ureditvijo, ki jo vzpostavlja Direktiva.

44 Direktiva državam članicam, kot navaja generalna pravobranilka v točkah od 44 do 55 sklepnih predlogov, dopušča polje proste presoje glede izbire nacionalnih sredstev za boj proti nepoštenim poslovnim praksam, v skladu s členoma 11 in 13 Direktive, zlasti pod pogojem, da so ustrezna in učinkovita in da so sankcije, ki jih določa, učinkovite, sorazmerne in odvračalne.

45 Ker bi se predhodni ali preventivni nadzor, ki bi ga opravila država članica, v nekaterih okoliščinah lahko izkazal za ustreznejšega in primernejšega kot pa naknaden nadzor, s katerim bi se odredilo prenehanje že izvajane ali pričakovane poslovne prakse, lahko ta nacionalna sredstva ob zagroženih sankcijah vključujejo zlasti določitev sistema predhodne odobritve določenih praks, katerih narava zahteva tak nadzor zaradi boja proti nepoštenim poslovnim praksam.

46 Vendar v tem sistemu, ki ga določajo ta nacionalna sredstva, ki pomenijo ukrepe za prenos Direktive, poslovna praksa ne bi smela biti prepovedana samo zato, ker zanjo ni bilo pridobljeno predhodno dovoljenje pristojnega organa, ne da bi se preučila njena nepoštenost.

47 Po eni strani Direktiva nasprotuje nacionalni ureditvi, ki izključuje nadzor nad poslovno prakso, ki ni navedena v Prilogi I k tej direktivi, na podlagi meril, navedenih v členih od 5 do 9 Direktive.

48 Po drugi strani z ureditvijo iz Direktive ni združljiva nacionalna ureditev, na podlagi katere se šele po prepovedi, določeni za nespoštovanje obveznosti glede pridobitve predhodnega dovoljenja, opravi preizkus nepoštenosti poslovne prakse, tako da ta praksa zaradi svoje narave in zlasti zaradi z njo neločljivo povezanega dejavnika časa za trgovca nima nobenega ekonomskega smisla.

49 Nacionalna ureditev, kot je opredeljena v predhodni točki, bi pomenila splošno prepoved poslovnih praks, ki se izvajajo v okviru posebnega sistema, čeprav se njihova morebitna nepoštenost sploh še ni presojala – v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 35 te sodbe – po merilih, določenih v členih od 5 do 9 Direktive.

50 Iz vsega zgoraj navedenega je razvidno, da je treba Direktivo razlagati tako, da nasprotuje temu, da nacionalno sodišče odredi prenehanje poslovne prakse, ki ni navedena v Prilogi I k Direktivi, iz edinega razloga, da ta praksa ni bila predmet predhodnega dovoljenja pristojnega organa, ne da bi sámo preučilo nepoštenost te prakse po merilih, določenih v členih od 5 do 9 Direktive.

Stroški

51 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da nacionalno sodišče odredi prenehanje poslovne prakse, ki ni navedena v Prilogi I k tej direktivi, iz edinega razloga, da ta praksa ni bila predmet predhodnega dovoljenja pristojnega organa, ne da bi sámo preučilo nepoštenost te prakse po merilih, določenih v členih od 5 do 9 te direktive.

Podpisi